

роблять навчання більш цікавим, активізують їхню увагу, забезпечують принцип дружнього змагання та підвищують мотивацію до навчання. Для викладачів цифрові інструменти стали відмінним засобом забезпечення інтерактивності, активізації знань студентів та вдосконалення контролю їх навчальної діяльності.

Список літератури

1. Карпушина М. Шумило І. Використання освітніх інтернет-платформ у навчанні іноземної мови. *Вісник Національного університету “Львівська політехніка”. Серія: Інформатизація вищого навчального закладу.* 2018. № 903. С. 81–87.

2. Некрашевич Т.В. Quizlet як цифровий інструмент інтерактивного навчання в процесі вивчення мовних дисциплін у медичних ЗВО. *Актуальні питання педагогіки вищої медичної освіти: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю* (м. Харків, 21 берез., 2023 р.). Харків, 2023. С.195-197.

3. Medical Terminology Quizzes, Questions & Answers. URL: <https://www.proprofs.com/quiz-school/topic/medical-terminology#> (дата звернення: 21.10.2023).

4. Medical Terminology: medical Suffixes Quiz. URL: <https://medicalterminologyblog.com/medical-terminology-medical-suffixes-quiz/> (дата звернення: 21.10.2023).

УДК 37.07/.09

Вербівський Д. С.

к. п. н., доцент,
доцент кафедри комп’ютерних наук та інформаційних технологій,
Житомирський державний університет імені Івана Франка

ХАРАКТЕРИСТИКА ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

Розвиток інноваційних технологій стає основою реформування української освіти, перетворюючи її на продуктивний сектор економіки. У нормативних документах в галузі освіти та впровадження інновацій зазначено, що в Україні повинен забезпечуватися прискорений, випереджальний інноваційний розвиток держави шляхом оновлення змісту та організації освітнього процесу відповідно до демократичних цінностей, ринкових засад економіки, сучасних науково-технічних досягнень [2; 3; 4]. Отже, мова йде про запровадження інноваційних технологій у сфері освіти. Система освіти виступає джерелом створення та впровадження інновацій шляхом відповідної підготовки майбутніх фахівців і, в той же час, є споживачем інноваційних технологій.

Проблемам інновацій присвячені дослідження таких вітчизняних науковців як: В. І. Бондаря, Л. М. Ващенко, Л. І. Даниленко, О. А. Дубасенюк, І. А. Зязюна, Л. М. Калініної, Л. М. Карамушки, О. Г. Козлової, Н. Л. Коломінського, Ю. К. Конаржевського, В. Г. Кременя, В. В. Крижка, І. П. Лікарчука, В. І. Маслова, В. В. Стадник, А. П. Черниш та ін. Проте значна кількість питань удосконалення організаційно-економічного механізму активізації інноваційної діяльності в системі сучасної освіти потребують додаткового висвітленими і теоретичного, методичного та практичного вирішення.

Розвиток закладу освіти будемо розуміти як процес якісних змін у його складових компонентах і структурі, внаслідок яких він набуває здатності досягати більш високих, ніж раніше, результатів освіти. Розвиток закладу освіти може бути

керованим чи стихійним. Керований розвиток завжди передбачає вироблення і реалізації рішень про освоєння (впровадження) певних нововведень – компонентів або зв’язків, яких раніше в педагогічній системі закладу освіти не було.

Нововведення поділяються: за предметом змін (перетворення відбувається за допомогою цього нововведення); за глибиною перетворень (ступінь радикальності зміни); за масштабом перетворень; за ресурсоємністю нововведення (характеризується обсягом необхідних матеріальних і людських ресурсів для його реалізації); за рівнем розробленості (характеризується ступенем підготовленості до впровадження).

Зміни можуть відбуватися в цілях, умовах, змісті, засобах, методах і формах організації освітнього, управлінського та інших процесів у закладі освіти.

Нововведення поділяють на модифікуючі та радикальні, враховуючи глибину їх перетворень. Модифікуючі нововведення характеризуються удосконаленням або частковою зміною існуючого (програми, методики, алгоритми тощо). Радикальні нововведення – припускають освоєння нових ідей. Радикальність нововведень відносна: зміни, які для одних закладів освіти мають характер радикальних, для інших можуть і не бути такими.

Масштаб нововведення визначається обсягом частини освітньої системи, що охоплюється ним, а також ступенем залученості в його здійснення колективу. За масштабом змін розрізняють локальні, модульні та системні нововведення.

За рівнем розробленості нововведення поділяють на повністю підготовлені до використання, тобто пройшли апробацію і мають позитивний досвід їх використання в інших закладах освіти, і нововведення, недостатньо підготовлені до впровадження.

Критерієм ресурсоємність нововведення є обсяг тимчасових матеріальних, трудових, фінансових та інших витрат, необхідних для його реалізації.

У науковій літературі розрізняють поняття “новація” та “інновація”. Інновація розуміється як процес застосування новації. Поруч також використовується термін нововведення, який найчастіше сприймається як поняття, тотожне інновації [1, с. 20].

Впровадження нововведень реалізується поетапно: визначення потреби у змінах; збір інформації та аналіз ситуації; попередній вибір чи самостійна розробка нововведення; ухвалення рішення про впровадження (освоєння); саме використання, включаючи пробне використання нововведення; інституалізація (від лат. Institutum – встановлення) або тривале використання нововведення, у процесі якого воно стає елементом повсякденної практики.

Сукупність цих етапів від зародження потреби в змінах до інституалізації нововведення утворює одиничний інноваційний цикл.

В закладі освіти одночасно може здійснюватись безліч різних нововведень. Одні можуть реалізуватись незалежно один від одного, а інші бути тісно пов’язаними і утворювати складну структуру, що складається з одиничних нововведень і зв’язків між ними. За складністю структури інноваційних процесів можна судити наскільки активно працює заклад освіти на розвиток.

Список літератури

1. Дубасенюк О. А. Інновації в сучасній освіті. Інновації в освіті: інтеграція науки і практики: збірник науково-методичних праць. 2014. С. 12-28.
2. Про вищу освіту : Законах України від 01 лип. 2014 р. № 1556-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 37-38. Ст. 2004.

3. Про інноваційну діяльність : Законах України від 04 лип. 2002 р. № 40-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 36. Ст. 266.

4. Про освіту : Законах України від 05 вер. 2017 р. № 2145-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2017. № 38-39. Ст. 380.

Дубовикова А. В.
здобувач ступеня вищої освіти “магістр”
Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського

ДИДАКТИЧНЕ ДІАГНОСТУВАННЯ УЧНІВ В ІНКЛЮЗИВНОМУ КЛАСІ

В інклюзивній освіті контроль, перевірка та оцінювання результатів навчання є неодмінними елементами освітнього процесу. У даному випадку мова йде про дидактичну діагностику.

Дидактична діагностика – це виявлення об’єктивної інформації про процеси та результати освітнього процесу, сукупність компетентностей, визначених національними стандартами початкової школи. Навчальна діагностика включає контроль, перевірку, оцінку, аналіз і прогнозування.

Складовою дидактичної діагностики є контроль. У навчанні значення контролю ширше, ніж перевірка, включає нагляд, спостереження та перевірку успішності учнів.

У навчальній літературі виділяються різні функції контролю. Так, Т. А. Ільїна виділила три з них: “навчальна, вихована і контролююча”. Контролююча функція є основною, а виховна та навчальна – другорядними, хоча й вони, на думку дослідниці, є важливими.

У інклюзивному класі контроль виконує наступні функції:

1. Освітня, суть якої полягає в удосконаленні засвоєння нового матеріалу, відтворенні, застосуванні, уточненні та поглибленні знань, їх систематизації, удосконаленні умінь і навичок.

2. Мотиваційна, спрямована на виховання прагнення до підвищення успішності та формування позитивної мотивації навчання.

3. Діагностувальна, яка передбачає визначення рівня навчальних досягнень окремого учня (класу, групи) та визначення ступеня готовності до засвоєння нового матеріалу, що дає змогу вчителю планувати та викладати навчальний матеріал таким чином, щоб забезпечити необхідну персональну допомогу; з’ясувати причини труднощів, які виникли у конкретних учнів під час навчання, виявляти прогалини в знаннях і вміннях.

4. Виховна, вміння самостійно та зосереджено працювати, сприяння розвитку таких якостей особистості, як працьовитість, наполегливість, ініціативність, взаємодопомога.

5. Розвивальні функції, що сприяють розвитку пізнавальної діяльності учнів молодших класів.

Сутність діагностичних елементів в умовах інклюзивного навчання. В інклюзивній освіті контроль, перевірка та оцінювання результатів навчання є неодмінними елементами освітнього процесу. У даному випадку про дидактичне діагностування.

Дидактичне діагностування – це показувати об’єктивну інформацію про результати освітнього процесу, сукупність компетентностей, визначених національними стандартами початкової школи. Навчальна діагностика включає контроль, перевірку, оцінку, аналіз і прогнозування.